

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Y. K.**
státní příslušnost Turecká republika
doručovací adresa: K. 106, Ch.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 4. 2018, č. j. OAM-945/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, č. j. OAM-945/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. O žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 2. 5. 2017, čj. OAM-945/ZA-ZA11-ZA17-2016 tak, že zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel vlastní činnost k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jenů „s. ř. s.“). Soudní řízení bylo ukončeno tím, že Nejvyšší správní soud zrušil na základě kasační stížnosti žalobce rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2017, čj. 61 Az 10/2017-37 a rovněž zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, čj. OAM-945/ZA-ZA11-ZA17-2016.
2. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017-56 žalovanému uložil, aby doplnil aktuální informace o zemi původu po pokusu o státní převrat v Turecku a aby následně nově posoudil důvodnost žadatelovi žádosti o udělení mezinárodní ochrany:

„[14] Dle konstantní judikatury je v režimu zákona o azylu důkazní břemeno rozděleno „mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby“ (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, zvýraznění doplněno). Informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu musí být mj. aktuální (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).

[15] Této zákonné povinnosti nemohl žalovaný dostát. K posouzení stěžovatelova případu si totiž neobstaral dostatečně přesné a aktuální informace o situaci v Turecku. Většina zpráv a informací, které žalovaný užil, byly k datu jeho rozhodnutí více než rok staré; pouze jeden podklad – informace o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – byl o málo mladší než 12 měsíců. To by samo o sobě nebylo nesprávné, avšak všechny žalovaným použité zprávy a informace o Turecku se vztahovaly k období před pokusem o státní převrat (15. 7. 2016). Z ostatních podkladů založených ve spise a mj. též z dokumentů, na něž stěžovatel odkazuje v žalobě a posléze v kasační stížnosti, plyne, že právě tato událost byla významným milníkem, který radikálně změnil tamní vnitropolitickou situaci. Následující reakce státní moci a intenzivní opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám mohla za určitých okolností u některých zejména politicky aktivních osob vyvolat obavu z pronásledování. Žalovaný se nemůže bez dalšího spokojit s periodicky vydávanými zprávami, které nijak nepromítají události zásadního charakteru, nota bene pokud je obecně známo, že v Turecku došlo k pokusu o státní převrat, který má dramatický dopad na úroveň ochrany lidských práv. Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu pro strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů nelze rozhodovat výlučně na základě zpráv a informací, které tyto podstatné události vůbec nezohledňují.

[16] Na tom nic nemění ani nepodložené konstatování žalovaného na s. 7 napadeného rozhodnutí, že si je vědom posledního pokusu o vojenský puč, avšak dle něj tamní vláda jen pokračovala v tažení proti hnutí duchovního vůdce a údajného představitele teroristické organizace F. G., na něhož byl vydán zatykač. NSS přitom zdůrazňuje, že skutková zjištění mají ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. oporu ve správním spisu, jen pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro

rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, čj. 5 Azs 20/2003-34). Žádný z použitých podkladů se však situaci po pokusu o státní převrat nevěnoval.

[17] Jelikož vlivem pokusu o státní převrat vznikla nová a ne zcela přehledná situace, žalovaný nemohl rezignovat na svou povinnost zjišťovat aktuální stav věcí v Turecku. Bez aktuálních a přesných informací z různých zdrojů nelze zjistit, zda stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování nebo zda mu v případě vrácení hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný tedy pro své rozhodnutí neshromáždil takové podklady, jež by vyloučily, že situace stěžovatele naplňuje znaky skutkové podstaty § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy že má odůvodněný strach z pronásledování, a to zejména pro to, že je Kurd činný ve prospěch strany HDP.“

3. Žalovaný dne 11. 4. 2018 vydal po provedení doplňujícího pohovoru dne 10. 4. 2018 a po doplnění podkladů o zemi původu nové rozhodnutí ve věci žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-945/ZA-ZA11-ZA17_R2-2016, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Tímto rozhodnutím bylo o žádosti žalobce opět rozhodnuto tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
4. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí včasnou žalobou, přičemž namítal jeho nezákonnost pro porušení § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl k politické aktivitě žalobce v zemi původu a dále pro porušení § 50 odst. 4 téhož zákona, neboť žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo najevo ze shromážděných informací o zemi původu žalobce. Dále žalobce namítal porušení § 12, § 14, § 14a, zákona o azylu, když má za to, že podmínky pro udělení azylu splňuje, trval na tom, že má odůvodněný strach z pronásledování v důsledku svojí politické aktivity pro stranu HDP. Současně žalobce namítal porušení čl. 43 Listiny základních práv a svobod, neboť Česká republika se zavazuje poskytovat azyl cizincům pronásledovaným pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobce konkrétně odkázal na informace o zemi původu, z nichž vyplývá aktuální politická situace v Turecku (zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2017 v Turecku ze dne 20. 4. 2018, zpráva Amnesty International o lidských právech v Turecku za rok 2017 ze dne 22. 2. 2018, zpráva Freedom House o občanských a politických právech v Turecku za rok 2017 z ledna 2018 a další zprávy zveřejněné na internetových stránkách v českém jazykovém prostředí.) Dále žalobce ve vztahu k důvodům pro udělení humanitárního azylu uvedl, že od července 2017 sdílí společnou domácnost se svojí přítelkyní, která trpí Crohnovou chorobou, tedy nucený návrat žalobce do Turecka by měl negativní vliv i na ni.
5. Žalobce navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný trval ve svém vyjádření k žalobě na zákonnosti žalovaného rozhodnutí, zdůraznil diskreční oprávnění správního orgánu ve vztahu k udělení humanitárního azylu a navrhl zamítnutí žaloby.
7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 s. ř. s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů bez veřejného projednání věci (§ 51 s. ř. s.) a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

8. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 10. 2016 a dne 3. 11. 2016 poskytl údaje k podané žádosti. Konkrétně uvedl, že je svobodný a bezdětný, nedisponuje cestovním pasem, zabavil mu ho převaděč, narodil se v Turecku na jihovýchodu země, národností je Kurd, hovoří turecky a kurdsky, vyznává islám, alevitskou větev. Do ČR přicestoval dne 26. 10. 2016 letecky v rámci organizované skupiny za úplaty 6 000 eur, a to na schengenské transitní vízum udělené zastupitelským úřadem v Ankaře. Od roku 2013 byl členem HDP. Ve straně působil jako oblastní novinář a zpravodaj, sepisoval různé články. V Turecku je být Kurd a alevita v dnešní době samo o sobě zločin. Během následného pohovoru k žádosti dne 3. 11. 2016 mj. uvedl, že pochází z dobře postavené rodiny, jeho otec byl dvacet let předsedou zemědělského družstva, má poměrně dobrý důchod, stále chovají 300 kusů dobytka, mají traktor, pole, dokonce i jednoho zaměstnance. Žalobce roznášel pro HDP tiskoviny a letáky, stranu propagoval před různými schůzemi, snažil se informovat o tom, co se bude dít. Politicky působil jen ve svém rodném kraji, neboť doma byla hromada práce a neměl moc volného času. HDP považuje za stranu Kurdů, neboť chrání jejich národ, podporuje jejich práva a neřeší vlastní problémy jako jiné strany. Sympatizují s ní skoro všichni Kurdové. HDP je oficiální státem povolená strana. Žalobce tvrdil, že byl v kontaktu i s vysoce postavenými představiteli strany. Dne 5. 3. 2016 byl zatčen E. Y., obvinili ho z pomoci terorizmu. Dle žalobce ho zatkli bez důkazů, jen tak rutinně. Turecká vláda vyhledává, napadá a vyslýchá členy HDP, proto údajně hledají i jeho. Žalobce vlastní politické příspěvky publikoval pouze na Facebooku, protestoval tam proti zatčení pana Y. Pak mu byl jeho profil zablokován. Obává se, že mu odposlouchávali telefon, raději proto mluvil kurdsky, ať policie nerozumí. Dne 22. 8. 2016 proběhl soud s panem Y. V návaznosti na tento soud stěžovatele varoval jeho advokát, že je teď řada na něm. Doporučil mu, ať opustí oblast a někde se ukryje. Oficiální předvolání žalobce prozatím nedostal, obává se ale, že v Turecku bude bezdůvodně uvězněn. Osobně již viděl, jak policisté fyzicky napadli jiné lidi. Žalobce se po dobu šesti týdnů schovával v Istanbulu. Od rodiny věděl, že v jeho bydlišti dochází k nesmyslnému zatýkání, dokonce i dětí, vyslýchání a mučení. Z doplnění pohovoru dne 10. 4. 2018 vyplynulo, že otec mu před dvaceti dny volal a sdělil mu, že jim vojáci zabili hlídacího psa. Žalobce uvedl, že v roce 2010 byl jeho bratr falešně obviněn a uvězněn z údajného napomáhání teroristům, nyní žije v Anglii a posílá žalobci peníze. Žalobce sám se v roce 2015 účastnil mírové kurdské demonstrace v Ankaře, která se stala terčem dvou bombových útoků. Ve vztahu ke Kurdům uvedl, že nejhorší situace je na východě země.
9. Žalovaný rozhodoval na základě těchto doplněných podkladů o zemi původu (uvedeny na str. 4 žalovaného rozhodnutí): Zpráva Human Rights Watch - Turecko 2018 ze dne 1. 2. 2018; zpráva Freedom House - Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018; zpráva Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko Alevité, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Zpráva reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; informace OAMP, Turecko-Kurdové, září 2017 ze dne 27. 9. 2017; zpráva MV Velké Británie – Gülenovské hnutí, únor 2018, ze dne 29. 3. 2018. Tyto podklady dle krajského soudu splňovaly kritéria dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3)*

aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalobce ostatně zdroj informací nezpochybňoval, nýbrž zpochybňoval skutkové a právní závěry, na jejich základě učiněné žalovaným.

10. Žalovaný v dané věci při posouzení relevance politické činnosti žalobce ve prospěch HDP vycházel z toho, že „(...) sám žadatel nezmínil žádné okolnosti, které by měly nasvědčovat tomu, že mu v jeho vlasti mělo být nějak bráněno vykonávat politické aktivity nebo se politicky projevovat“ (str. 4 žalovaného rozhodnutí). „(...)ke své osobě nezmiňuje nic konkrétního, co by k pronásledování mělo odkazovat, vyjma vágního telefonického pohovoru s jeho právníkem, v září roku 2016. Žadatel tak akorát kolem své osoby navozuje dojem paušálního útlaku, ten ale není vůbec zřejmou pravdou“ (str. 5 žalovaného rozhodnutí). Žalobce přitom jasně uvedl, že vlastní politické příspěvky publikoval pouze na Facebooku, protestoval tam proti zatčení pana Y, proč mu byl jeho profil zablokovaný. Jestliže tedy žalovaný tvrdí, že žalobce nezmínil žádné okolnosti o tom, že mu bylo bráněno politicky se projevovat, pak tento jeho dílčí skutkový závěr nemá oporu ve správním spise, naopak je v rozporu s tím, co žalobce při pohovoru dne 3. 11. 2016 výslovně uvedl.
11. Pokud žalovaný považuje skutkové tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu za nevěrohodné, pak takovou svoji úvahu musí náležitě odůvodnit. Nejprve si musí ujasnit, zda jde o tvrzení azylově relevantní a pokud tvrzení shledá potenciálně azylově relevantním, pak je musí vyhodnotit z hlediska jeho přiměřené pravděpodobnosti, nestačí tvrzení žadatele pouze negovat. Jak je žalovanému jistě dobře známo, dle Nejvyššího správního soudu se **důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“** aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy (rovněž viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná azylově relevantní událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud činí ten dílčí závěr, že žalovaný vůbec neozřejmil azylovou relevanci tvrzení žalobce o zablokování jeho profilu, na němž se vyjadřoval k zatčení konkrétního politika HDP. Ve zprávě Freedom House - Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018, která je založena ve správním spise a z níž žalovaný údajně vycházel, je přitom uvedeno: „Zatčení provedená na základě zpráv sdílených prostřednictvím sociálních médií jsou běžná, což vede ke všeobecně rozšířené autocenzuře a obecnému zmrazení politického diskurzu“ (zvýrazněno soudem). A dále je zde uvedeno: „V dubnu 2017 byl v referendu formálně schválen vládou podporovaný balíček ústavních dodatků. Až budou tyto změny v roce 2019 v plném rozsahu zavedeny, výrazně se zvýší rozsah pravomocí prezidenta a zredukuje demokratické kontrolní a vyvažovací mechanismy.“ Obdobně Zpráva Human Rights Watch - Turecko 2018 ze dne 1. 2. 2018, uvádí: „Pokračovalo také blokování webových stránek a odstraňování internetového obsahu, přičemž soudní nařízení z dubna vyhovělo žádosti státního Úřadu pro informační a komunikační technologie o zablokování kompletních webových stránek Wikipedie. Ze všech žádostí o odstranění internetového obsahu na Twitteru z celého světa za první polovinu roku 2017 tvořily žádosti z Turecka 45%.“ Tedy už na základě těchto zpráv, které žalovaný zahrnul mezi podklady svého rozhodnutí, je zjevné, že tvrzení žalobce o jeho politicky zaměřené publikaci na sociální síti a následné zablokování profilu bylo azylově relevantní, tedy bylo na žalovaném, aby řádně vyhodnotil jeho přiměřenou pravděpodobnost. To však žalovaný neučinil.

12. Dále žalovaný k působení HDP v Turecku uvedl: „Správní orgán zesiluje svoji argumentaci v té intenci, že je mu známo, že politická strana HDP je v Turecku legální stranou s mnohatisícovou členskou základnou působící ve všech patrech turecké politiky od krajské samosprávy až po parlament, kde tato strana získala mandát pro 80 poslanců při volbách v roce 2015, a stala se tak čtvrtou nejsilnější stranou v zemi. Z výpovědi žalobce je pak zcela zřejmé, že jeho činnost v této straně byla pouze marginální a omezovala se na aktivity na lokální úrovni, správní orgán proto nevidí důvody, pro které by měl být tento v Turecké republice vystaven v dané skutečnosti jakémukoliv zájmu státních orgánů jeho vlasti“ (str. 4, 5 žalovaného rozhodnutí). Tedy žalovaný zdůraznil členskou základnu a zastoupení této strany v parlamentu ve volbách v roce 2015. Tento jeho skutkový závěr navozující dojem silného postavení HDP v parlamentu a jejího vlivu na politické dění v rozsahu odpovídajícím zvolenému zastoupení, který vychází z výsledků voleb v roce 2015, tedy před reakcemi na pokus o státní převrat, však zcela nekoresponduje s informacemi o zemi původu založenými ve správním spise. Tak např. v již shora zmíněné zprávě Freedom House - Turecko 2018 ze dne 22. 2. 2018 se (B. Politická pluralita a účast na politickém dění) uvádí: „(...)na konci roku 2017 bylo za mřížemi celkem devět zákonodárců ze strany HDP a za mřížemi byl rovněž mnohem větší počet komunálních funkcionářů z regionální strany přidružené ke straně HDP.“ Tedy dle této zprávy dochází k postihům i komunálních funkcionářů. K tomu zpráva Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018 doplňuje: „Po celý rok bylo stále ve vězení devět poslanců kurdské levicové Lidově demokratické strany (HDP) zatčených v roce 2016, včetně jejich dvou čelných představitelů. Šedesát volených starostů z Demokratické strany regionů, sesterské organizace HDP, zastupujících volební okrsky na převážně kurdském východě a jihovýchodě Turecka, bylo také stále ve vězení. (...)Důsledkem toho neměla politické zastoupení celá jedna třetina tureckého obyvatelstva, která uvedené osoby volila v komunálních volbách.“ Obdobně se k účasti na politickém dění vyjadřuje Zpráva Human Rights Watch - Turecko 2018 ze dne 1. 2. 2018: „Na jihovýchodě převzala vláda kontrolu nad 89 obecními zastupitelstvy, kde získala většinu regionální sesterská strana HDP, Demokratická strana regionů (DBP) a pozastavila výkon funkce jejich demokraticky zvoleným spolutarostům kvůli podezření z teroristických trestných činů. (...) tím byla porušena práva politického sdružování a účasti na politickém životě.“
13. K přístupu státu a k postavení HDP od pokusu o puč v červenci 2016 se vyjadřuje rovněž materiál Ministerstva vnitra ČR: Turecko, Informace OAMP ze dne 27. 9. 2017: „Obecně nynější turecký prezident Erdogan označoval HDP za prodlouženou ruku PKK a požadoval stíhání poslanců HDP za napojení na PKK, k čemuž docházelo, např. po útoku v Istanbulu v prosinci 2016, kdy bylo za napojení na kurdské separatisty zatčeno 118 členů HDP. (...)Do konce roku 2016 bylo zatčeno až 2, 7 tis. místních politiků HDP, podle informací přímo z HDP 5, 4 tis. místních politiků.“ Tedy z této zprávy rozhodně nevyplývá, že by se zájem vládní moci soustředil pouze na ústřední či exponované členy HDP, naopak potvrzuje rozsáhlé zatýkání místních politiků. Žalovaný přitom uvedl, že: „Z výše uvedených zpráv je zcela zřejmé, že pokud dochází, k nepatřičnému a hraničnímu chování co do flagrantního porušení lidských práv tureckým státem, děje se tak u osob přesně vyprofilovaných a s konkrétní specifickou minulostí, převážně pracovního rázu, justice, vysoké školství, důstojnický sbor armády či policie. Pokud se hovoří o řadovém členovi strany HDP s vlašným vztahem o politiku, telefonickým varováním a legálním vycestováním ze země, nelze přijít se závěrem o jeho osobě, který by pozitivně korespondoval s § 12 písm. a) zákona o azylu. Pokud došlo

k zadržení představitelů strany HDP, jednalo se o zvolené poslance či vysoké komunální funkcionáře.“ Dle žalovaného pak zveřejnění informace o zatčení místního funkcionáře, s nímž se žalobce znal, nenasvědčuje případnému zatčení žalobce (str. 5 žalovaného rozhodnutí). S tím nemůže krajský soud beze zbytku souhlasit, neboť, jak uvedeno shora, informace o zemi původu prokazují zatýkání z důvodů sdílení zpráv na sociálních sítích, přitom není úplně pravdou, že by k zatýkání nedocházelo na místní politické úrovni. Řádnému vyhodnocení azylového příběhu žalobce, který je kurdské národnosti a hlásí se k alevitské větvi islámu, tak zůstal žalovaný ve vztahu k jeho obavě ze zatčení v případě návratu do Turecka z důvodu jeho angažovanosti jako zpravodaje prokurdské HDP přeci jen ještě dlužen. Naproti tomu pokud jde o humanitární azyl, pak je třeba souhlasit s žalovaným, že se jedná o zcela mimořádný institut, který podléhá soudnímu přezkumu pouze v omezené míře, přičemž správní orgán je omezen zákazem libovůle (např. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, ve věci sp. zn. 3 Azs 12/2003).

14. Krajský soud po přezkoumání žalovaného rozhodnutí proto dospěl k závěru, že vyhodnocení azylového příběhu žalobce nebylo ve vztahu k důvodu pronásledování pro uplatňování jeho politických práv provedeno řádně, jeho tvrzení o publikaci příspěvku na sociální síti ohledně zatčení jeho známého místního politického funkcionáře HDP bylo co do svého významu poněkud bagatelizováno bez ohledu na kontext informací o zemi původu. Stejně tak navzdory podkladům založeným ve správním spise o zemi původu, vycházel žalovaný při hodnocení situace HDP v Turecku z výsledků voleb v roce 2015, tedy z období před pokusem o státní převrat, ačkoliv mu Nejvyšší správní soud zřetelně uložil, aby se zaměřil na politickou situaci v Turecku po této události a na jejím základě posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Dle krajského soudu žalovaný tomuto nedostál, jak již objasněno shora.
15. Krajský soud proto žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný bude azylovým příběhem žalobce skutečně individuálně zabývat na pozadí skutečností důsledně zjištěných z aktuálních zpráv o zemi původu v době jeho rozhodování o žádosti (§ 78 odst. 1, 5 s. ř. s.). Při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu pak důsledně uplatní princip přiměřené pravděpodobnosti a bude vycházet z toho, že zákona o azylu je třeba vykládat konformním způsobem se směrnicí Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (kvalifikační směrnice). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 227/2017-33 je přitom třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšný žalobce neprokázal výdaje spojené se soudním řízením a neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. ledna 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně